

se z latami, cepci, drogi, ročicami in z drugimi sličnimi pripravami, kamenje pa je frčalo, kakor da bi japonski topničarji pred Port Artur prišli. Mnogo je bilo težko ranjenih, kmečki sin Jakob Rožman pa je pri tem tepežu dobil tako po glavi, da je kmalo na to „pozabil dihati.“ Fantje, s takim surovim ravnanjem si nikakor ne delate čast! Neumljivo se nam zdi, zakaj da se je žandarmerijska postaja v št. Vidu opustila, ko je vendar tamkaj neobhodno potrebna.

Požar. Dne 8. t. m. proti poldnevu nastal je v Doleni v Halozah požar, ki je upepelil hišna in gospodarska poslopja posestnikov Anton Ornig in Stefan Pišek. Ogenj pokončal je razun poslopij tudi mnogo živeža in krme, zraven pa še eno žrebe (vredno 300 krun) in 6 svinj. Zgorelo je sploh vse premakljivo imetje dotičnih posestnikov in škoda je toraj prav velika.

Pijanščina ne de dobre in še celó tatu ne. Kočar Anton Majcen iz Moravc je že dalje časa sem kradel po ptujskem, ljutomerskem in ormožkem okraju. Ker pa pregovor pravi, da nihče ne uide svoji osodi, tako je tudi tega lisjaka bridko zadela. V noči od 3. do 4. marca je namreč vlomil v klet posestnika Hojnika v Senčaku in se tamkaj nad vino spravil. Vinski bratec Majcen pa se je tega božjega daru tako nazival, da je nezavesten v kleti obležal, kjer so ga drugo jutro domačini našli in žandarjem izročili. Je pač smola!

Od ptujskih sejmov. Na zadnji tukajšni živinski in svinjski sejem dne 6. t. m. se je prignalo 150 konjev, 720 goved in 358 svinj. Cene so bile dobre in kupčija prav živahna. Namesto drugega mesečnega sejma, ki bi se imel vršiti dne 20. t. m., vršil se bode **veliki letni živinski sejem na dan sv. Jurja, to je 23. aprila t. l.** Pričakovati smemo mnogo živine, pa tudi kupcev. Tudi kramarski sejem bode tega dne. Prihodnji svinjski sejem vršil se bode dne 20. aprila, lesni sejem pa se začne že v ponedeljek 18. aprila tega leta.

Dopisi.

Iz Kicarjev pri Ptuju. Kakor naša zemlja obstoji iz več delov sveta, tako razdeljujemo tudi naš ljubi Kicar, namreč v veliki vrh, senarski vrh, krompirjev vrh in kokošji vrh. Najimetnejši je poslednji, v katerem imamo en par prav prebrisanih zakonskih ljudi. Možu je ime Juža ženi pa Lunka. Našega Juža je „Slovenski Gospodar“ že tako izobrazil, da zna vsako tožbo prav dobro izpeljati — nazadnje pa mora vse sam plačati z denarjem, katerega mu v to svrhu naš kicarski „cimermojster“ posodi. Juža pravi, da je „Štajerc lažnjivi zapeljivec, a „Štajerc“ ga še nigdar ni k tožbi zapeljal, pač pa se je Juža svojega hujškanja najbrž iz svojih mu tako priljubljenih listov navzel, kakor tudi njegova Lunka, ki „fihposa“ vedno za rep drži in ki jo je že tako pametno napravil,

da gre ž njo vse, kar le oči vidijo; saj je „kunštna“ (prebrisana) postala, da zna celo s „handlat“ (barantati) in sicer tako, da samo vidita. Najbrž si pri tej barantiji toliko pride, da se zamore potem naročnino za „Slov. Gospodar“ njegovega sinčka „fihpos“ plačati, katera lista drugim kaj pridno priporoča s povdarkom, da „ne šele tedaj pravi Slovenec postane, ako je na lista naročen. Glejte no, potemtakem so se princi venci še le pred nekaterimi leti na svetu pojavili, ko sta omenjena dva lista izhajati začela! Takoška dvojica ima pa še tudi druge podpiratelje, Janžo in neko Minko, ki sta vrla pristaša klerikalcev. Pa pustimo raje te neznatne miru, samo da uni tudi pusté nas, našega „Štajerc“ in pa naše kokoši na miru! Miroljubni Kicar se

Iz Kozjega. „Kozje, dne 27. sušca 1904“ Kozjega, predragi „Štajerc“, še nisi, kolikor ti znano, doslej nobenega poročila prinesel. „Slov. Gospodar“ in znana „celjska žaba“ sta se čvr kajšne razmere že večkrat širokoustila. Če Nemec ali liberalec se svojim somišljenikom obraj hitro sta to reč omenjena lista v javnost s njem akoravno ni bila bogsigavedi kako pomembna. Idbo pa kak klerikalec globoko v blato zagreznrtiš molčita o takem dogodku kakor namalan malatra ročam ti, dragi „Štajerc“, toraj jaz sledeče: V Rošta je cerkveni ključar ali cekmošter, — kateri ključev od cerkvene blagajne, odkar to čast iz nosi, nikdar ni imel v rokah — pred dvema ki. N jako globoko v blato zabredel, tako da ga j brig ženje perila nad tisoč kron stalo. Ta dogodek stran doljub“ v svoji številki 39 od 12. septembra 1901 ljub lepo opisal in ta slučaj je še od danes vsakemu mi janu v dobrem spominu kot „klerikalni uzor čiš hiša. A zopet se je nekemu cerkvenemu ključarju, oeti, in klerikalnemu zagrizencu ena prav lepa varavili Franc Medvenšek iz Zagorja (starodavna in imuhjša božja pot) je bil včeraj od tukajšnjega ces. kr. spod nega sodišča na 400 kron globe obsojen, in sio si radi prelomka zakonske zvestobe. Tožitelj je bil terjo Simšek, posestnik v Zagorju, kateri je se iz obna vračajoč obtoženca pri svoji ženi zalezal. — Z praz nito pri tem je posebno to, da je bil Medvenšek ob jim sofaranom večkrat za vzgled in v posnemo ga ni ročan kot „vrl narodnjak, značajan mož in arja kristjan“. — No, mi klerikalcem zares ne zavplan tega vzglednega poštenjaka, kojega krčma je zbiru m kozjanskih „pervakov“ in kjer pogostoma na v ka znani „graduירani kvartet.“ Kozjarega

Iz Šoštanja. V šesti številki „Štajerca“ (ji), t dopisnik iz Šoštanja se svojimi zvesto po narav tjeni slikami vrlodobre pogodil. Ljudje so se se malo smeha in kihanja kar za trebuh držali. Vzlas in ugajale slike: „Smerdokavra z babco“ — „črni dič“ — „Bartlos“ in pa „s človeškimi kožami turn“. Da pa bomo imeli popolno ali celotno manjka še dveh poglavitnih figur, in ti ste:

je že ta
o s k
no dve
ridobi,
odarja
lista t
da člo
na tva
e pravi
prikaz
Ta zak
lje, ne
kicars
ne ljudi
„Štajer
Kicarjan
004. —
or je m
„Sloven
e črez
sta k
n občev
st spravi
na. Ka
zne, te
malik. I
V Koz
teri pa
častno
ma leto
ra je s
lek je
1901 p
kemu K
čistost
ju, oš
a vseka
imenit
kr. ok
n sicer
e bil Jan
e iz se
— Znan
enšek
mo prip
in ven
zavidan
zbirali
nastop
ozjan“
a“ jo
aravi v
se same
Vzlasti
„črni h
žami kn
otno slik
te: „Na
ate“ in „naša mama“, kakor se ta zakonska dvojica nasproti svojim gostom rada imenuje. „Naš ate“ je bil nekdanji „flosar“ in je kaj mogočno po Savinji in po Savi „humpljal“, zdaj pa ima blagor in gorje našega trga v svojih rokah. Ni — li to velikanski skok! „Naš ate“ je pri tem čisto nedolžen; to je slavni naših še slavnějšíh pervakov. Odkritosrčno rečeno je „naš ate“ še eden najspodobnejših izmed tujih kolovodjev prvaške stranke. Nekateri tržani so šale s tem gospodom uganjajo in trdijo, da bode moral po trikrat na teden obrtniško šolo obiskovati, če je baje ta „atek“ že vpisan za učenca v neki obrtni stroki, ker ne zna abecede, nemški pa tudi govori „kakor bi preklje lomil“. — Istina pa je tudi, da se je med „našim atejem“ in „zlato Tončko“ medsebojna ljubezen v zadnjem času precej ohladila, posebno odkar je začel „Hinko“ nemir in zgago delati. „Naš ate“ postal je ljubosumen, in ljudje pravijo, da nosi že nekaj časa sem vedno nabasan reberver pri sebi. Kolika izpremembra vendar! Popreje sta igrali komendije šaloigre, sedaj pa žaloigre. Imamo namreč sedaj v našem trgu tudi novošegni teater, v katerem stanejo lože in prvi sedeži po pet krajcarjev. Naš „atek“ obiskuje „pemski muzikantje“, razposajeni in zbirališki učenci pa korakajo ob nedeljah mimo tega malik. Igra ter v zboru prepevajo novo šoštanjko himno: V Kozjuštanju se probuja! Huja — huja — huja!“

Domačin.

Iz Hajdinja pri Ptuj. Pri nas se godijo čudne stvari. Našega gospoda kaplana vse druge reči mikajo, pa je sicer brigajo, duhovno pastirstvo pa se mu najbrž zdi le zastranska reč; politika je njegov življ in njegov najljubši predmet. Z njegovim obnašanjem v cerkvi namreč mi farani nikakor ne moremo zadovoljiti. Cerkev namreč čisto ni hiša božja, kjer se nedostojnosti nikakor ne smejo pojaviti, oštriji, posebno naj se duhovnik pri svojih cerkvenih obnašanjih tako obnaša, da ne bode dajal vernikom imenitnih poučevanj ter je v njihovi pobožnosti motil. A naš gospod kaplan misli vse drugače; on namreč misli: sicer se si sme zunaj cerkve več kaj dovoliti kakor drugi, a bil Janmerjoči ljudje, tedaj mu je tudi v cerkvi dovoljeno, da se obnaša, kakor je njegova volja. Tako je n. pr. — Znan praznik Marijinega oznanjenja (25. marca) kazal naš gospod obnašanje, kakoršnega bi od katoliškega duhovnika nikdar ne bili pričakovali. Ko sta namreč dva kaplana nekaj besed med seboj govorila in je to govorilo zavidan kaplan zapazil, se je tako razburil, da je kljub svečeniškemu mestu začel rentati in zmerjati, kakor da bi se v kakej krčmi. Izpustil je celo neke postaje križanega pota (bilo je namreč pri poldanski službi), a ne vemo, ali iz kljubovanja ali vsled razpustnosti. Kot omikan človek bi vendar moral znati malo brzdati, posebno pri svetih opravilih in v hiši božji naj bi ohranil mirno kri in se dostojno nastopanje, kar bi ljudem bolj imponiralo kakor pa njegova „sveta jeza“ in razburjenje. Pregovor pravi, da slabi vzgledi pokvarijo dobre šege. Ko se je pri nas zvedla novica, da je eden tukašnjih šolarjev drugemu zaradi malečnosti nož pod rebra zasadil, spomnili smo

se nehoté tega kaplanovega nastopa. Mi tega surovega fantalina gotovo ne bomo zagovarjali, ali toliko slobodno smemo reči, da je imel na svojim dušnim pastirjem in katehetom jako slabi vzgled, kako naj človek v jezi svoje strasti kroti in brzda ter svojemu nasprotniku prizanaša. Gospod kaplan bi naj raje učil vernike krsčanske ljubezni, zmernosti, potrpežljivosti, prizanašanja svojemu bližnjemu — sploh krepostnega življenja v smislu Kristusovih nauk, namesto da se peča s politiko, za njo agitira ter jo med svoja duhovska opravila bodisi na prižnici, v spovednici ali v šoli vpleta. Podučil naj bi stariše, da naj nikar svojih otrok že v nežni mladosti ne vadijo na opojne pijače, najmanj pa na žganje, ter jih ne jemljejo seboj v krčme in „šnopsarije“, ker tamkaj ne slišijo in ne vidijo kaj takega, kar bi zamoglo njihova čustva blažiti, njihov značaj krepiti in jih privaditi zmernemu in krepostnemu življenju. Pri klanju domačih živalij otroci ne smejo biti navzoči ali celo pomagati, kajti to dela mladino trdosrčno, nevsmiljeno, surovo! Ne samo podne, temuč tudi ponoči imajo stariši na svoje otroke paziti in jih čuvati, da ne postanejo ponočnjaki, pretepači ali celo ubijalci. Stariši, vzgojitelji, učitelji naj dajejo mladini ne samo potrebne nauke, ampak še potrebnejše dobre vzglede, in z božjo pomočjo bomo dosegli, da bode naša mladina si zadobila boljše ime, kakor si ga zdaj zasluži. Pred vsem naj „dušni pastirji“ pazijo na to, da nikoli in nikjer ne bodo dajali puhajšanja in slabih vzgledov. Naš g. kaplan naj bi si vzel vzgled svoje predpostavljene, n. pr. svojega blagega g. župnika, čast. g. prošta ptujskega in mil. g. knežškofa, ki se ne pečajo s politično agitacijo, temuč so miroljubni dušni pastirji, ki se drže nauk Kristusovih in zapovedij svete katoliške cerkve.

Vprašamo pa zdaj „slavnega“ Slov. Gospodarja, kdo je kriv, da se neti med ljudstvom sovraštvo in prepir? Kdo ščuva ljudstvo in ga zapeljuje v politična in družinska nasprotstva? Kdo je kriv takim in enakim dogodkom, kakoršen se je zgodil nedavno med dvema tukašnjima šolarjama? Vsak trezno misleči človek bode spoznal, da so temu krivi le malomarni stariši in učitelji, posebej pa še taki duhovni pastirji, ki sejejo med ljudstvom le razprtijo in prepir, ki ga proti eden drugemu ščuvalo, ki se s politiko več pečajo, kakor pa s svojim dušnim pastirstvom in s vzgojo jim izročene mladine. Gospod kaplan, oznanjujte nam raje Kristusove nauke in se tudi sami po njih ravnajte, politiko pa pustite na stran, ker ta ni za Vaš stan. Ne brigajte se za naše časnike; mi raje beremo take, katere imamo naročene in jih pošteno plačamo, kakor pa tiste, ki se nam brezplačno vsiljujejo in ki ne znajo družega, kakor sčuvati, obrekovati in lagati. Mi ne najdemo v „Štajercu“ ničesar protiverskega ali protipostavnega, ako pa ta list tu in tam takega človeka, kakoršen ste Vi, malo na njegove dolžnosti opomni, je nam le prav, ker drugače bi morali to mi sami storiti, česar se pa raje izogibljemo.

Prilичno več kaj . . .

Hajdinčan.